

PLATÝZ
V
DROGERII

M.M.
CABIGAR

M. M. Cabicar

PLATÝZ V DROGERII

Copyright

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87856-98-7 (ePub)

978-80-87856-99-4 (mobipocket)

978-80-87856-71-0 (pdf)

Dveře výtahu v nákupním centru se již zavíraly a byl jsem v něm jen já a Viki v kočárku. Najednou se mezi ně vrazila obrovská ruka, až jsem se lekl, že k nám chce nastoupit socha Krista Spasitele z Rio de Janeira. Kdyby ta tlapa nebyla potetovaná. Nabok a se zataženým břichem se dovnitř protáhl půltunový motorkář, celý v kůži, s dlouhými fousy, vyholenou hlavou a něčím v ruce, co vypadalo jako výfuk od kamiónu. Možná se mu to jen zachytilo o bundu. Zbytek nákladáku už asi setřásl. Ve výtahu pro 16 osob najednou nebylo k hnutí. Chvilí přes tmavé brýle se díval směrem k Viki a potom se otočil ke mně a zabručel: "Naval prachy a mobil!" Jenže se nějak přeřekl, takže z něj vyšlo: "Jééé, to je klásňoučká holčička!" Bylo to poprvé, co jsem málem vystoupil v mezipatře.

Četl jsem dalšího pokusátora jako je pan Suchý, když vyprávěl: "V nezřízené touze po originalitě jsem se pokusil zkřížit koniklec a pampelišku. Říkal jsem si, budu mít vzácnost: konilišku! Vyšel mi pampeklec..." Někdo zkoušel zkřížit ředkvičku a okurku, i když nevím, proč chtěl vytvořit ředkurku. Jenže mu vyšla okurvička...

V Command & Conquer TA je nejdůležitější vstoupit do dobré aliance s nejsilnějšími členy, skvělou strategií a nejlepšími zbraněmi. Je velmi těžké si vybrat, poradte, kterou byste brali vy? Aliance Ninja gumových medvídků, Zombie gumových medvídků, Sladký kouzelný Dino, Vikingské opičky, Ďábelské kachničky, Nebeský zub nebo aliance Zasraný mop.

Nápis před záchodky na Hlavním nádraží v Taipei, Taiwan: Ženám se vřele doporučuje z důvodu osobní bezpečnosti jít na toaletu ve společnosti někoho dalšího. Lapidárněji to podal jeden zaměstnanec svou lámanou angličtinou: "Jedna čůrá - druhá křičí."

Dnešní dietní tip pro vaši štíhlou postavu: svalové cvičení!

Nacpěte se k prasknutí a pak se prostě svalte.

Dvouletý Terence Tao se naučil číst a počítat z pořadu Sezamová ulice. To dokazuje, že není třeba chodit do školy, stačí jen mít televizi. A IQ 230. Nechápu, proč na tu bednu vůbec čuměl, s takovým IQ bych si to vysál z vesmíru.

Prší. Hrajeme s Viki kopanou o stěnu v obýváku. Zatím vedu o lampu a dva květináče.

"Proboha, co to máš puštěnou za hudbu? Zní to jako deathmetal, jako když mlátí do všech nástrojů a při tom zvrací." "Ne, to mám jen mobil nahlasito. Volám mamce, takže to je tvá tchýně u pokladny v Albertu." "A do... DOBRÝ DEN!"

Květák jsem nějak převaril a během obalování se úplně rozpadl na malé hlavičky, takže na pánvičce to vypadá, jako bych chystal k obědu smažené spermie.

Už 14 dní mi nevolala žádná reklama. Neuvěřitelné, protože předtím mi tu vyzváněly i dvanáctkrát denně. Zdá se, že zabralo se do mobilu hlásit: "Ministerstvo průmyslu, právní oddělení ochrany spotřebitele, sekce nevyžádaných hovorů: nadiktujte prosím své jméno a společnost, pro kterou pracujete."

Na Tchajwan se dostanete pouze letecky. Pokud chcete pěšky, nezapomeňte se zastavit v Izraeli a půjčit si tam Mojžíše, protože je to ostrovní stát. Nejlevnější letenka stojí kolem 17 000Kč. Prý se dá sehnat v akci i za 13 000;- a třeba

i méně, ale pak byste pravděpodobně neměli mít rozměry větší než 25×45×70 cm.

Viki se ještě s kusem housky v ruce vrátila na pískoviště. Po chvíli si na sousto vzpomněla a bezmyšlenkovitě ho strčila do pusy. Pak si uvědomila, že chutná nějak divně. Aby ne, když bylo celé obalené pískem. Dal jsem jí ho zapít. Přišla mne vystřídat tchýně. Slíbil jsem Viki, že může řídit na hřišti až do skonání světa. A tchýni připomenul, že dneska je skonání světa v šest. A aby Viki nějakou dobu nekrmila cementem.

Viki včera poprvé venčila a dnes si to opět užívala. Držela hrdě vodítko a kdesi na jeho konci se - no, řekněme pohyboval - pes. Šlo jí to skvěle, několikrát jsme jí jen museli připomenout, že ho nesmí pustit, aby se nezaběhl. Je velmi těžké tohle říct s vážnou tváří, když znáte toho patnáctiletého dědka. "Pořádně ho drž, nebo je pryč než napočítáš do tří!" - varoval jsem Viki a byla to pravda. Je jí 16 měsíců, bude ještě léta trvat, než se naučí počítat do tří. Miliónů. A to už by se i Dennis mohl ztratit. Nebo zarůst do stromu.

Hledám francouzák. Chci uvolnit mlýnek na maso. ...Tak nic, přišla tchýně a odšroubovala ho holýma rukama. Hledám lopatku. Chci někde pohřbít zbytky své hrdosti.

Přišla Kát'a, že bychom si mohli dát šedesátdevítku. Nadšeně jsem skočil do postele, jenže když tu teď tu ležíme a vzájemně si masírujeme nohy, je to sice příjemný, ale stejně jsem nějak zklamanej...

"Až třetina párů se prý rozvádí kvůli praní prádla a mytí nádobí. Nechápu, co tím chtějí získat? Já bych si spíš na to ještě někoho vzal." Kát'a se bleskově otočila: "No, no, no! A to bude zřejmě ten důvod."

V první lekci jsme si ukázali, jak se stát debilem snadno a rychle. Dnešní lekcí nás provede profesionál Kát'a a ukážeme si, jak se stát úplným debilem a získat za to maximum bodů: Vše začalo prostým výrokiem, když jsem viděl rozmočený zbytek kostky mýdla a poznamenal, že musíme koupit nové, protože tohle spíš vypadá jako mrtvý platýz. Kátě se to líbilo a napsala si do nákupního seznamu: KOUPIT PLATÝZE. Když jsme pak šli ven, vzpomněla si před drogerií, že musí skočit pro toho platýze. Chvíli jsme na to téma dělali vtipy. V prodejně jsme nemohli najít platýze, tedy pevná mýdla, všude jen tekutá, takže jsme se museli zeptat. Co jsem nečekal, tou dobou už byla manželka tak zblblá, že před obsluhou pronesla: "Máte mrtvého platýze?" Okamžitě jí našťestí došlo, že řekla pitomost, když obsluha překvapeně zamrkala, začervenala se a hned se opravila: "Teda myslím živýho." Moc to nevylepšila. Obsluha se nervózně rozhlédla po ostraze. "Teda myslím platýze jako mýdlo." Obsluha si odkašlala a chtěla ukázat k tekutým mýdlům. Kát'a už celá červená hned zareagovala: "Ale chci tvrdého, tedy živého platýze... mýdlo." Obsluha se pokusila prchnout. Kát'a zavolala: "Myslím mýdlo! Víte... My totiž máme doma mrtvého platýze, ale nechceme tekutýho, chceme aby nestříkal." Nemusím vyprávět, že tou dobou jsem již byl pod regály a snažil se mrtvý smíchy odplazit ven. Obdobnou touhu jistě měla obsluha. Nakonec Kát'a zničehonic zahlédla, co jsme chtěli koupit, a vykřikla: "No tohle hledáme! Platýz v kostkách!" U pokladny jsme vše vysvětlili. Tedy poté, co jsme tam půl hodiny čekali, jestli se někdo odváží přijít, zatímco zaměstnanci pravděpodobně čekali u monitorů, jestli zmizíme, než přijede odchyt. Ale shrňme si to bodově, jako v každé správné střílečce:

"Máte mrtvého platýze?" FIRST BLOOD!

"Teda myslím živýho." DOUBLE KILL!

"Teda myslím platýze jako mýdlo." MULTI KILL!

"Ale chci tvrdého, tedy živého platýze... mýdlo." MEGA KILL!

"Myslím mýdlo! Víte... My totiž máme doma mrtvého platýze, ale nechceme tekutýho, chceme aby nestříkal." M-M-M-MONSTER KILL!!

"No tohle hledáme! Platýzi v kostkách!" HOLY SHIT!!!

No nic, jdu někam uzavřít životní pojistku, protože je otázka času, kdy s Kát'ou chcípnu smíchy...

Po mnoha pokusech se Viki poprvé vyčůrala do nočníku. Nikdy dříve jsem nechápal, jak z něčeho takového může mít někdo velkou radost, ale k tomu se prostě musíte proplínovat. Ted' jen přemýšlím, zda jednou bude srovnatelné nadšení mé dcery, když se mi to podaří vydržet až na záchod...

Budu muset věřit, že je ta chilli omáčka dost pálivá, Kátě vůbec nebylo rozumět, když jsem se jí ptal. Měla totiž v puse hydrant, hasicí přístroj a dvě jednotky dobrovolných hasičů i se stříkačkou.

Koupil jsem si boty a zjistil, že mi o číslo vyrostla noha. To vypadalo jako dobrá zpráva, jenže jinak - vůbec nic:-/

Viki si při koupání nechtěla s ničím hrát a jen poňukávala. Nakonec se ukázalo, že její špatnou náladu způsoboval praještěr svými ostny, na kterém seděla. Je jedno, jestli jste ve škole nebo v práci, dříve či později budete vždy nuceni řešit stejnou věc. Jak říkali ve staré Číně: "Hlavní problém dneška: kdo má v prdeli ježka?"

Konečně jsem koupil krmící lžičky pro miminka, co mění barvu při teplotě vyšší než 38°C. Jsou červené, a když je jídlo vařící, tak zežloutnou. Dal jsem je Viki na hraní do vany. Pak přišla Kát'a a položila mi rychle za sebou tři velmi zákeřné otázky, na které jsem dokázal odpovědět jen "Eeeee...".

První byla: "Proč jsou ty lžičky žluté?" Eeeee...

Druhá: "Proč pouštím Viki do vany studenou vodu?" Eeeee...

A třetí: "Proč míchám vodu ve vaně vařečkou." Eeeee...

Když máme po desáté hodině a děti už spí, můžeme se odvázat. Zde je jeden velmi nemravný příběh:

Chci vám příběh vyprávět, dýja dýja dá,

o tom, jak se má žena stala ženou, dýja dýja dá.

V cukrárně jsme koupili věneček a kokosku, dýja dýja dá,

Já sežral věneček a Kát'a si dala kokosku, dýja dýja dá.

A to je celý příběh o tom, dýja dýja dá,

jak manželka přišla o věneček, dýja dýja dá.

Omlouvám se, jestli to někoho před spaním moc rozrušilo.

Káťa mne obvinila, že jsem ji "zostudil". A nesouvisí to s ničím, co jsem o ní napsal, jen jsem se jí dotkl chladnými rukama. Ted' tu leží a tulí se k pletenému sněhulákovi. Dal jsem jí růžového medvídka, protože ten musí být určitě teplej.

S malými dětmi to je hrozné, cokoli držíte v ruce, hned to chtějí. Držím nůž, malá ho chce. Držím chleba, malá ho chce. Držím papír, malá ho chce. Víte, jak těžké je jenom odskočit si na záchod?

"Kde je ten platýz?" "Nevím, naposledy byl na talířku." "Tam není. Že by ho fakt snědla?" "To nevím, ale je to možné. Když jsem jí naposledy prděl na břicho, tak jí šly z uší bublinky."

Těžko se to přiznává, ale zjistili jsme, že naše šestnáctiměsíční dcera je ten nejubožejší a nejchudší člověk strádající hladu. Ona... To se ani nedá napsat... Ona - žebrá - jídlo - od bezdomovců... Ufffff..

Znáte to, pánové: ležíte v posteli, poté, co jste zhasli a říkáte si, jestli by třeba vaše krásná manželka nebyl úplně unavená, možná... Tak nejdřív vyšlete na druhou půlku postele jednu ruku. Takového mravenečka průzkumníka. Pomalu se podhrabe druhou peřinou - páni, přesně tohle mi dělal v dětství starší brácha. Jenomže od něj nešel úplně neškodný mraveneček průzkumník, ale chapadlo strašlivé chobotnice. Dodnes si pamatuji na ten strach ve tmě, kdy jsem nevěděl, kdy udeří, chňapne a začne mne stahovat. Ale já mu to vrátil, když spal a chrápal jako traktor s megafonem. Ucpal jsem mu nos, pusy, i uši jsem mu radši ucpal - a pak se najednou vzbudil, ohnal se rukou a já se zbytek noci tulil k některé žárovce na lustru. Ale zpět: podhrabe se duhou peřinou a najednou "PLÁC!" - "JAU!", na posteli leží mravenčí omeleta. Zdá se, že sousední kmen nemá rád cizince. Bohužel jste se nestačili představit, že je to jeden z našich, spíš jste rádi, že jste na průzkum poslali jen ruku. Pomalu ve tmě rozhýbáváte prsty, snažíte se nafouknout tu splasklotinu s tykadlama.

Zase ležíte a říkáte si: Třeba je to jen škádlení, že se nedá lacino. Ženy často říkají ne a myslí tím ano, ano! Třeba zrovna nedávno jsem se ptal, jestli chce něco koupit v cukrárně. Také nejdřív říkala ne. Tak se jdete zeptat mravenečka průzkumníka, jestli by zvládl druhou misi, on hrdinně odhodí sádry a znovu se vydá na cestu. Je ostražitý a snaží se nedělat hluk, ani pohnout stéblem. A najednou "BUM!", rána pěstí, mravenečkovi běhá před očima celý život a vy si říkáte, kde vaše žena vzala Thorovo kladivo. Pošlete úklidovou četou druhé ruky, aby smetli zpátky na vaše prostěradlo, co zbylo, a křísíte a křísíte. Sousední kmen je asi v karanténě a také vám dojde, kam si USA strčil svůj raketový deštník. Zase ležíte a zíráte do tmy, a co si budeme nalhávat, jste muž. Nikdy se nevzdáte. Třetí expedice ovšem nenarazí na žádné ležící tělo. Přejde daleko, předaleko a nikde ani známka života. Když se natáhnete co nejdál, o cosí zavadíte a najednou se ozve hihňající žena, která leží úplně na krajíčku postele. Je jí jedno, že polovina velbloudů pochcípala cestou přes poušť. Potom se ozve "žbuch" a Kát'a je dole. Když už tedy nic, mám manželskou postel celou pro sebe, pohodlně jsem se rozvalil, jenže trocha štrachání, najednou na vás přistane vorvaň a řekne: "Hele, co děláš na mé pülce?!" Tím nechci říct, že by manželka byla nějak těžká, ale musíme si uvědomit, že stále kojí a Viki ted' už v noci nedělá tankovací zastávky, takže má každá matka na hrudi dva tahače, každý po jedné cisterně. A představte si, že jeden váží, abych nepřeháněl... nějaký strízlivý odhad... řekněme 30 kilo. Jste tedy ponořeni hluboko v matraci, snažíte se vyplavat aspoň dvěma pysky a zavolat: "Ťuady nikduo nebuyl!" A pak pohne zadečkem, v jedné vlně vás pülkami odhodí na vlastní pülku, vy už sice nevypadáte jako muž, spíš jako kluk z plakátu a zbytek noci se snažíte najít svůj třetí rozměr.

Nikdy nezapomínejte na to, že batolata jsou nejergonomičtější smýšlejší bytosti na světě. Viki miluje zavírání dveří, takže mne pokaždé přijde vyprovodit až ke dveřím do předsíně a když se obouvám, opře se o ně, krásně se usměje a zatímco si zavazují tkaničky, flák!, zjistím, že mám něco v obličejí - a ony to dveře! Nebo si vybírám v ledničce snídani, flák! a moje hlava zůstane týdný čerstvá v nulové zóně, zatímco zbytek těla dál vesele hnije v pokojové teplotě. Nevím, kdy tohle období končí, ale třeba do katedrály nevčkročím, dokud jí to nepřejde, protože ty vrata by dokázaly zabít i 60 poutníků. Vím, že bych to neměl říkat, ale pusťte mimino k jakýmkoli dveřím a je z něj dvanáctikilový Taliban.

Ptal jsem se v hračkářství na svítící tyčinky. Jeden bodrý, ale zjevně velmi prostoduchý prodavač mi je ukazoval: "Stačí je zlomit a svítí asi 6 až 8 hodin. Jen se vám to nesmí dostat na kůži." "Ony snadno prasknou?" "Ne, to ne, já to jen rozříz, byl sem zvědavej, co je uvnitř. Měl sem to na ruce, na koberci to bylo a všude to zářilo. Úžasný! Akorát moje holka mě v tom viděla a pak se mnou nechtěla nic mít, dokud to svítilo." A naprosto bezelstně dodal: "Dodnes nevím